

Epistola lui Iacov – Lecția 6

Semnele vitale ale credinței

Iacov 2:14-26 (de citit tot capitolul 2)

*“ Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte?
Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?”*

SCOPUL LECȚIEI

- ✓ Să înțelegem ce înseamnă să ai o credință mântuitoare
- ✓ Să privim încercările din viața noastră ca și ocazii de verificare a credinței noastre

În ultimul verset al capitolului 1 Iacov prefigurează adevărul pe care îl va dezvolta pe larg în capitolul 2, accentuând latura practică a credinței – adevărata spiritualitate se manifestă în acțiune. Și cea mai bună unitate de măsură a credinței noastre sunt chiar faptele pe care le facem, în special modul în care ne raportăm unii la alții. Dacă în prima parte a capitolului 2 Iacov începe cu o problemă concretă pe care o aveau destinatarii epistolei sale (părtinirea, ne iubirea aproapelui), în textul lecției noastre el prezintă principiul, adevărul teologic pe care se fundamentează îndemnurile sale: credința fără fapte este zadarnică.

V. 14-17 O credință moartă

1. Relația dintre credință și fapte nu este discutată de Iacov într-un context „relaxat” sau „academic”. Încă din 2:14 el subliniază că miza discuției este extrem de importantă și serioasă. Care este aceasta? Care sunt consecințele ignorării acestor adevăruri?
2. Cum argumentează Iacov concluzia din v. 17: „*Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși*”?
3. În exemplul din v. 15-16, atitudinea omului care se raportează la cei săraci nu îi este de nici un folos (nici lui, nici lor). De ce?

v. 18-20 O credință drăcească

4. În acest pasaj Iacov, prin intermediul dialogului imaginar dintre două tipuri de credincioși care își susțin fiecare punctul de vedere, prezintă două abordări a credinței. Prima susține că faptele și credința pot fi separate. Ca și cum unii ar putea fi mântuiți prin credință, iar alții prin fapte. Ce susține a doua poziție?
5. Citește următoarele versete din evanghelii pentru a vedea în ce și cum cred dracii: Marcu 3:11-12, Luca 8:31, Matei 8:28-29.
6. Concluzia din v. 20 este exprimată extrem de tranșant. De ce este „nesocotit” omul care crede într-o credință fără fapte?

v. 21-26 O credință mântuitoare

Iacov se folosește de viața lui Avraam pentru a exemplifica cum arată o credință mântuitoare, sau în ce fel credința și faptele se completează reciproc. Veniți să analizăm cu atenție acest exemplu.

Iacov deschide discuția legată de Avraam cu o afirmație surprinzătoare: “Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit **prin fapte**?” În Gen 15:6, ni se spune: Avram **a crezut** pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire. Oare a citat în mod greșit Iacov? Cu siguranță, nu.

Observăm că Iacov face referire la Gen 22 mai întâi (jefirea lui Isaac) și doar apoi la Gen. 15. Mai mult, el subliniază că, în viața lui Avraam, credința și fapta **lucrau împreună**. Prin fapte, **credința lui Avraam a ajuns desăvârșită**.

La acest punct, este importantă o clarificare. În Romani 4, Pavel face referire la Gen. 15 pentru a demonstra (aparent) opusul concluziei lui Iacov: Credința lui Avraam (și nu faptele) a făcut ca el să fie socotit neprihănit. Dar această aparentă contradicție se rezolvă când ne dăm seama că Pavel nu face altceva decât să sublinieze, să accentueze un alt aspect al aceleiași realități. Pavel și Iacov se completează, nu se contrazic.

Pavel ne arată că Avraam nu avea cu ce se lăuda înaintea lui Dumnezeu. El pur și simplu a crezut. Iar credința lui este paradigmatică, arătând spre modul în care oamenii pot fi socotiți neprihăniți nu datorită faptelor lor bune ci datorită neprihănirii lui Hristos care li se atribuie în urma credinței. Pavel se folosește de credința lui Avraam pentru a concluziona: “Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” (Rom. 5:1) DAR, imediat în capitolul următor, el atenționează: “Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Rom. 6:1-2)

Iacov duce mai departe argumentul lui Pavel arătând că credința lui Avraam ar fi fost zadarnică dacă în momentele în care aceasta a fost încercată, Avraam nu i-ar fi rămas credincios lui Dumnezeu. Da, au fost situații în care Avraam a căzut, în care faptele sale nu au lucrat împreună cu credința lui (ex. raportarea față de Agar și Ismael, sau față de Abimelec). Dar, de fiecare dată, Avraam a fost dispus să se reîntoarcă în planul lui Dumnezeu și să își recunoască falimentul. Iar atunci când a contat cel mai mult (Gen. 22) a fost gata să își sacrifice chiar și fiul (obiectul promisiunii lui Dumnezeu) ca semn al ascultării, al unirii credinței cu fapta.

7. Ținând cont și de aspectele de mai sus, încearcă să prezinți, în cuvintele tale, modul în care credința lui Avraam a fost desăvârșită prin fapte. Cum te ajută exemplul lui Rahav să înțelegi mai bine relația dintre credință și fapte?
8. Epistola către Evrei ne arată că și credința lui Hristos a trebuit “desăvârșită” prin suferință. Chiar și Isus Hristos ar fi putut alege ca, sub presiunea suferinței, să nu acționeze pe linia credinței, convingerilor pe care le avea cu privire la misiunea Sa pe pământ. Gândește-te la câteva momente cheie din viața lui Isus în care vedem în mod evident cum faptele au lucrat împreună cu credința.
9. Întorcându-ne la Iacov cap. 1, oare putem afirma că motivul pentru care trebuie să privim încercările din viața noastră ca o mare bucurie stă tocmai în faptul că ele ne dau ocazia să vedem dacă avem cu adevărat o credință mântuitoare – dacă suntem gata să trăim în baza convingerilor noastre?

Provocare

Suntem chemați să facem fapte vrednice de credința noastră. Adică să trăim în ascultare de Dumnezeu. Dar ce se întâmplă când nu reușim să facem asta? Și în acest caz, regula este aceeași: trebuie să unim credința cu fapta, dar de data aceasta, fapta cerută este chiar pocăința, cererea de iertare. Orice altă faptă (justificarea, etalarea faptelor bune cu care încercăm să echilibrăm balanța) izvorăște dintr-o credință zadarnică care alimentează o nădejde, o siguranță falsă.

Suntem mântuiți doar prin credință! Dar credința nu este niciodată singură; ea se completează pe sine prin fapte.